

ЗАКЛИКИ ЦК КПРС

до 51-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції

1. Хай живе 51-а річниця Великої Жовтневої соціалістичної революції!

2. Хай живе Великий Жовтень, який відкрив нову епоху всесвітньої історії — епоху загального революційного оновлення світу, переходу від капіталізму до соціалізму!

3. Хай живе марксизм-ленінізм — вічно живе інтернаціональне вчення, провідна зірка трудящих усіх країн в боротьбі за перемогу соціалізму і комунізму!

4. Хай живе у віках ім'я геніального продовжувача революційного вчення Маркса і Енгельса, засновника Комуністичної партії, керівника першої в світі соціалістичної держави робітників і селян Володимира Ілліча Леніна!

5. Слава великому радянському народові — доблесному будівникові комунізму, мужньому борцю за свободу, мир і щастя трудящих!

6. Хай живе героїчний робітничий клас Країни Рад — передова і провідна творча сила в боротьбі за побудову комунізму в СРСР!

7. Хай живе героїчне колгоспне селянство — активний будівник комунізму!

8. Хай міцніє і процвітає союз робітничого класу і колгоспного селянства — нерушима основа Радянської соціалістичної держави!

9. Хай живе радянська народна інтелігенція — активний учасник будівництва комуністичного суспільства в нашій країні!

10. Хай вічно живе і процвітає братерська дружба і нерушима єдність народів СРСР!

11. Хай живе ленінська Комуністична партія Радянського Союзу — натхненник і організатор будівництва комунізму в нашій країні!

12. Трудящі Радянського Союзу! Тісніше згуртуйтесь під ленінським прапором Комуністичної партії! Хай живе велика і нерушима єдність партії і народу!

13. Хай живуть Ради депутатів трудящих — справді народні органи влади!

Хай розвивається і міцніє радянська соціалістична демократія, зростає активність трудящих в управлінні справами країни!

14. Хай живуть радянські профспілки — школа управління і господарювання, школа комунізму!

15. Хай живуть радянські жінки — активні будівники комуністичного суспільства!

16. Хай живе Ленінський комсомол — вірний помічник і резерв Комуністичної партії, передовий загін молодих будівників комунізму!

17. Палкий привіт і сердечні поздоровлення комсомольцям і комсомолкам, всім юнакам і дівчатам у дні славного ювілею Всесоюзної Ленінської Комуністичної Спілки Молоді!

18. Радянські воїни! Добивайтесь нових успіхів у бойовій і політичній підготовці, будьте пильними і завжди готовими відбити будь-яку агресію імперіалістів!

Хай живуть героїчні Збройні Сили Радянського Союзу!

19. Трудящі Радянського Союзу! Ознаменуємо 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна новими перемогами в боротьбі за перетворення в життя планів комуністичного будівництва, намічених Програмою партії і XXIII з'їздом КПРС!

20. Трудящі Радянського Союзу! Боріться за дострокове завершення п'ятирічного плану, за неухильне зростання народного господарства — основи дальшого піднесення матеріального і культурного рівня життя народу і оборонної могутності країни!

21. Слава ударникам і колективам комуністичної праці! Слава передовикам і новаторам виробництва!

22. Робітники і робітничі, інженери і техніки! Всемірно підвищуйте ефективність виробництва! Активніше включайтесь у змагання за краще використання виробничих фондів, сировини і матеріалів, за скорочення строків освоєння проєктних потужностей!

23. Трудящі Радянського Союзу! Неухильно підвищуйте продуктивність праці — найважливіше, найголовніше для перемоги комунізму! Боріться за повне використання кожної робочої хвилини!

24. Працівники народного господарства! Наполегливо підвищуйте технічний рівень виробництва! Здійснюйте комплексну механізацію і автоматизацію! Всемірно поліпшуйте якість продукції, добивайтесь змирення її собівартості!

25. Трудящі Радянського Союзу! Боріться за комуністичне ставлення до праці і суспільної власності! Всемірно зміцнюйте дисципліну й організованість!

26. Колгоспники, працівники радгоспів, спеціалісти сільського господарства! Боріться за успішне виконання завдань п'ятирічки! Підвищуйте культуру землеробства і тваринництва! Добивайтесь високої рентабельності всіх галузей сільськогосподарського виробництва!

27. Слава передовикам сільського господарства, які успішно виконують і перевиконують плани виробництва і продажу державі зерна, молока, м'яса та інших продуктів землеробства і тваринництва!

28. Працівники сільського і водного господарства! Боріться за перетворення в життя широкої програми меліорації земель!

29. Робітники і робітничі, інженери і техніки, трудівники сільського господарства! Ширше впроваджуйте у виробництво найновіші досягнення науки і техніки, наукову організацію праці і передовий досвід!

30. Радянські вчені, конструктори, інженери і техніки! Активніше боріться за прискорення науково-технічного прогресу, за дальший розквіт науки і техніки!

31. Працівники торгівлі і побутового обслуговування! Всемірно підвищуйте культуру обслуговування населення, повніше і краще задовольняйте запити радянських людей!

32. Діяти літератури і мистецтва! Високо несіть прапор партійності, народності, ідейності радянського мистецтва, вдосконалюйте свою художню майстерність, віддавайте всі сили і здібності політичному, моральному, естетичному вихованню будівників комунізму!

33. Працівники освіти, культури і охорони здоров'я! Вдосконалюйте народну освіту, медичне і культурне обслуговування населення! Беріть активну участь у комуністичному вихованні трудящих!

34. Комуністи! Будьте в авангарді боротьби за виконання рішень XXIII з'їзду КПРС, за дострокове виконання п'ятирічного плану, будьте віливими організаторами і вихователями мас, поборниками всього передового!

35. Юнаки і дівчата! Наполегливо оволодівайте марксистсько-ленінською теорією, висотами сучасної науки і техніки! Будьте активними будівниками комуністичного суспільства!

36. Піонери і школярі! Палко любіть Радянську Батьківщину, добре вчіться, поважайте працю! Готуйте стати активними борцями за справу Леніна, за комунізм!

37. Братерський привіт комуністичним і робітничим партіям — бойовому авангардові робітничого класу і всіх трудящих, стійким борцям проти імперіалізму, за утвердження на землі світлої мрії людства — комунізму!

38. Хай міцніє єдність і згуртованість комуністів усього світу на основі марксизму-ленінізму і пролетарського інтернаціоналізму!

39. Хай живе єдність і згуртованість усіх антиімперіалістичних сил у боротьбі проти імперіалістичної політики агресії, насильства та війни!

40. Братерський привіт народам соціалістичних країн, які будують соціалізм!

41. Хай живе світова соціалістична система — тор-

жество великої справи Жовтня, історичне завоювання міжнародного робітничого класу!

42. Трудящі соціалістичних країн! Боріться за зміцнення дружби і єдності, за дальший розвиток братерських відносин між соціалістичними державами! Будьте пильними до підступів ворожих соціалістичних сил!

Вище прапор пролетарського інтернаціоналізму!

43. Братерський привіт робітничому класові капіталістичних країн, який самовіддано бореться проти монополістичного капіталу, за політичні і соціально-економічні права трудящих, за торжество соціалістичних ідеалів!

44. Хай живе і міцніє союз сил соціалізму і національно-визвольного руху — запорука успіху в боротьбі народів проти імперіалізму, за національну незалежність, свободу, демократію і соціалізм!

45. Палкий привіт народам молодих національних держав, які борються проти імперіалізму, за зміцнення незалежності, свободу, прогресивний шлях соціального розвитку!

46. Палкий привіт народам колоніальних і залежних країн, які борються проти імперіалізму й расизму, за свою свободу і національну незалежність!

47. Братерський привіт мужнім борцям за свободу народів, за соціалізм, які мучаться в тюрмах і катівнях реакції та фашизму!

48. Братерський привіт мужньому в'єтнамському народові, який веде героїчну боротьбу проти агресії американського імперіалізму, за свободу і незалежність своєї батьківщини!

49. Народи світу! Рішуче вимагайте від США негайного припинення розбійницької агресивної війни проти волелюбного в'єтнамського народу!

Геть американських імперіалістів з В'єтнаму!

50. Народи світу! Боріться проти реваншизму і неонацизму у ФРН, які несуть загрозу мирові і безпеці народів, проти допуску західнонімецьких милітаристів до ядерної зброї!

51. Хай міцніє і розвивається солідарність радянського народу з народами арабських країн, які борються проти посягань імперіалізму, за виведення військ ізраїльських агресорів з окупованих арабських територій!

52. Хай живе ленінська зовнішня політика Радянського Союзу — політика миру і дружби народів, згуртування всіх антиімперіалістичних миролюбних сил у боротьбі проти реакції і війни!

53. Хай живе Союз Радянських Соціалістичних Республік — твердий друг і щастя народів нашої країни, надійний оплот миру і прогресу!

54. Під прапором марксизму-ленінізму, під керівництвом Комуністичної партії — вперед до нових перемог у боротьбі за торжество комунізму в нашій країні!

55. Хай живе комунізм — світле майбутнє людства!

ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ
КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ
РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ.

З творів, що експонуватимуться на обласній виставці, присвяченій 50-річчю Ленінського комсомолу.
А. ТИМОШЕНКО. «В. І. Ленін». Різьба по дереву.

В ОБКОМІ ЛКСМУ

ПРИСУДЖЕННЯ ПРЕМІЙ ІМЕНІ ЮРІЯ ЯНОВСЬКОГО

Підбито підсумки конкурсу імені Юрія Яновського на кращий літературний і музичний твір, присвячений 50-річчю Ленінського комсомолу.

Премію Ю. Яновського в галузі літератури присуджено В. ЮР'ЄВУ за поему «Полудень», «Комсо-

мольську баладу» та ряд віршів, присвячених Ленінському комсомолу.

Премію Ю. Яновського за кращий музичний твір присуджено композитору О. СМОЛЯНСЬКОМУ і поету Л. НАРОДОВОМУ за пісню

«Земле моя» та плідну творчу діяльність.

Учасники конкурсу імені Юрія Яновського відзначені грамотами обкому комсомолу.

ПЕТРОВЕ

ВОЛОДИМИР Іванович Вельмін в 1923 — 1924 роках працював секретарем Петрівського райкому комсомолу, потім у Дніпропетровському обкому ЛКСМУ. Невдовзі В. Вельмін вже на редакційній роботі — заступник редактора комсомольської газети «Грядущая смена» і журналу «Молодая кузница». Ще через певний час — робота в «Комсомольской правде» (відповідальний секретар, завідуючий відділом). Одноразово Володимир Іванович працює і в журналі «Смена».

Нині В. Вельмін — співробітник газети «Лесная промышленность». Член КПРС з 1926 року. Напередодні 50-річчя Великого Жовтня нагороджений орденом «Знак Пошани».

ИНГУЛЕЦЬКІ ОСЕРЕДКИ

Як у пісні співається, готування були недолгими: потерта шинель, ганчітка, стрічка з патронами та тонка сумка з книжками і нехитрими пожитками — ось і весь юнацький багаж, зручний, пристосований до нового комсомольського переходу.

Була осінь 1923 року. Криворізький окружний комітет комсомолу направив мене в Петрівський район для «оживлення роботи серед сільської молоді і організації райкому комсомолу». Віддалений степовий район в басейні Інгульця з невеликими революційними традиціями мені був знайомий ще з минулих 1920—1921 років. І тому я з готовністю приймаю нове, несласке призначення. Цікаво, що на цей раз мене чекає там, у Петровому?

Десь там, поблизу Інгульця, існують «залішені» напружені розрізні сільські осередки. Зв'язок з ними був важким і непорядкованим, тим більше, що в районі ще кишіло петлюрівсько-куркульське охвістя, а радянські установи були в зачатковому стані.

Отже, в Петрові! Разом зі мною в дорогу вирушив Захар Марголіс, зав. оргвідділом Криворізького окружного комітету КСМУ, який вирішив доставити мене на місце і допомогти влаштуватися. В пожежній жовтневий день нашу бричку, в яку була запряжена пара дебелих коней, охопив чудовий південно-український степ. Курява безперервно стелилася за колесами і супроводжувала нас як повеселий ескортний шлейф.

По дорозі, милуєчися північними на сонці барвами степових просторів, я розповів Захару про все, що мені було відомо про ком-

сомол того району, куди ми направлялися. Перші осередки виникли тут ще в роки громадянської війни, одразу ж після вигнання денікінських полчищ. Сільські партійні осередки і комітети незможних селян одержали надійних молодих помічників, сміливих захисників Радянської влади, ентузіастів будівництва нового життя.

В осередки входили мужні хлопці та дівчата, які вибрали для себе нову дорогу в життя. Типовий сільський осередок тих років був типом строгої військової загли, біліц якого перебували у готовності номер один, тижнями й місяцями не виходячи з казарми. Чимало хлопців, залишивши рідні сім'ї, жили «комсомольськими комунами». Юні комунари терпіли голод і холод, були роззуті і роздягнуті. Видимість «взуття» часом робили обмотки, які накручувалися на босі ноги. Навіть на губернських комсомольських з'їздах тих років можна було зустріти делегатів, які прийшли босими.

Вимушений аскетизм, супорі умови побуту не відбивали на дисципліні й настрої моїх юних ровесників. Вони були веселими, багаторими й суцільно готувалися до виконання будь-яких завдань, готувалися до битви за життя, за щастя свого народу. Щоразу вони співали перед дорогою:

Смело мы в бой пойдем
За власть Советов.
И как один умрем,
В борьбе за это.

Осередок у селі Жовтому було створено в 1920 році сміливою діачиною-біднячкою Вірою Великою, першою комсомолкою в районі. Захоплений прикладом, почали вступати до комсомолу й інші дівчата села. На той час це було значною подією.

Виникли осередки в селах Зеленому, Ганнівці, Секлетинівці зв'язані з іменами братів Губських — Михайла та Іллі. Їх батько, комуніст Пимен Губський, був у Зеленому головою окружного революційного комітету. При його сприянні в Секлетинівці органі-

В. І. ВЕЛЬМІН. 1924 р.

зувалася перша в районі сільськогосподарська комуна.

Пам'ятною залишилася страшна ніч у вересні 1921 року, коли комуна була зненацька захоплена великим махновським кавалерійським взводом. Бандитів довелося вибивати з села вруклопашу. А вранці в степу між Секлетинівкою і Петровим гримів жорстокий бій. В цьому бою брав участь перший комсомольці. В цьому бою брав участь у складі ЧОН і автор цих рядків.

Багато епізодів і на рахунок комсомольців села Антонівки. Тут у 1921 році працював Михайло Губський. В Антонівці весною того року розташувалася штаб по боротьбі з куркульями і контрреволюційними елементами. Під безпосереднім керівництвом ревштабу діяли реєстрівки на околицях сіл, на хуторах, залізничних станціях. Помічником голови ревштабу по комсомолу був Михайло. (Його спеціально для цієї мети відправили з П'ятихатського райкому, секретарем якого він був). Енергійний, зібраний, цілеспрямований, він кори-

стувался серед молоді і всіх комсомольців великим авторитетом і любов'ю.

Голод і розруха підсилювали активною ворожою діяльністю недобиті петлюрівсько-махновських банд. Всі ці місяці комсомольці разом з комуністами, з активним комезаміццями були на казарменому становищі, охороняли приміщення, склади, шляхи, мости, відбавляючи наскоки куркулів і бандитів.

Багато жертв довелося принести в ті роки в ім'я торжества нового ладу. Особливо збито нас звиряче вбивство батька комсомольських ватажків Михайла та Іллі — Пимена Губського. Жили Губські в дуже скрутних умовах у маленькій глиняній хатинці на околиці Секлетинівки. Цим скористалися бандити. Підстергли вночі, коли глава сім'ї був удома, оточили садибу. Сміливий голова реєстрівки вирішив прийняти бій. Дружину і невістку заховав під полом, а сам зайняв кругову оборону. Та сили були надто нерівними, комуніст упав під кулю. На щастя, після секлетинівських комуністи й допомогли врятуватися сім'ї Губського.

Похорони революціонера видились у велику демонстрацію селян навколишніх сіл. Всі були за те, щоб ще тісніше згуртувати свої ряди в боротьбі з куркулями.

І ось через рік я знову в Петрівському районі. З радістю дізнаюся, що жині мої друзі колишніх літ. Віра Велика так само працює секретарем осередку в селі Жовтому, Ілля Губський очолює молодих комунарів у Секлетинівці, секретарем в Антонівці став Сашко Земляний, у райвідкоматі працює Льо-вля Огур.

Новий час пред'явив нові вимоги. Перш за все, треба було, щоб комсомольські осередки стали численнішими, щоб вони вибрали в себе всю кращу частину сільської молоді, молодих бідняків і батраків. Масові організації мали прийти на зміну революційному молодому лицарству епохи громадянської війни. Для цього потрібні були живий посвящений зв'язок з молоддю, розуміння її потреб, турбота про охорону праці молодих наймитів, поліпшення їх життєвого рівня, організацію навчання, політичну освіту, культурний розвиток підлітків, усіх юнаків та дівчат. Саме тоді виникла потреба в культурній революції на селі. Сільські осередки комсомолу стали застріляниками цього руху, очолили похід за культуру. З їх ініціативи створювалися сільські клуби (сільбуді), хати-читальні. Не одніми, а десятками нових членів комсомолу почали вливатися в сільські осередки. Особливо великий був приплив нових комсомольців у селі Зеленому. Весною 1924 року сільський осередок нараховував тут більше ста членів. Масовий ріст рядів Спілки був в Антонівці, Ленівці.

... А ось зі скликанням першої комсомольської конференції, на якій треба було вибрати повноважний районний комітет комсомолу, довелося почекати. Справа в тім, що Петрове не підходило для районного центру. Впливала його віддаленість від залізничної сітки. А головне — сюди найбільше кидалися бандитські зграї. І комсомольці жартували часом:

(Закінчення на 4-й стор.)

ОНУФРІВКА

Блакитні, білі, рожеві конверти. Вони щодня лягають на її стіл. Валентин писали з Москви, Ленінграда, Сибіру. А частіше з сіл району. Це — юні слідопити. Дівчина переглядала позовні фотографії, розповіді старих комуністів про молоді літа своїх друзів. Ділились радістю павлівські старшокласниці Світлана Бегма та Валя Шевченко: знайшли документи перших місцевих комсомольців. А

дереївські школярі Іван Сиништіл і Ліда Плаксієв заявляли:

— Тепер ми знаємо точно: Іван Дзюба очолював комсомольський осередок в 1925 році...

Нарешті, лист з Смоленщини. Він од Ольги Феоданівни Комар, матері Толі Комара, який на околиці Онуфривки повторив подвиг Олександра Матросова. Російська жінка розповідає про сина. Його, тринадцятирічного школяра, війна застала на Кавказі в червоному загоні слідопитів.

На знімку: обеліск А. КОМАРУ. Фото М. ШЕВЧУКА.

Коли приїхав додому — батька не застав, уже пішов на фронт. І матері теж. І вирушив на вогненну дорогу. Невдовзі потрапив до розвідників 7-ї гвардійської армії. Разом з бойовою групою молодшого лейтенанта Колесникова пішов у тил ворога. І ось сутичка з гітлерівцями тут, в лісі біля Онуфривки. Вирвався з ворожого кільця вже не було надії. Он там, біля шляху, можна спробувати. Але там — кулемет. Одна атака, друга,

третя... Шквальний вогонь притиснув до землі розвідників. Ненароком кулемет захит. Його вогненну пашу затуляв своїм тілом Толя Комар...

Валя кладе лист Ольги Феоданівни в окрему папку. Потім перегортає там інші матеріали і спішить до Володимира Андреева, першого секретаря райкому комсомолу:

— Про Толю, здається, вже можемо сказати всій молоді району.

І Валя Скрипник, завідуюча шкільним відділом райкому комсомолу, ви-

цьому місці при звільненні Онуфривщини віддав своє життя Толя Комар, повторивши подвиг Матросова.

Схиля голову перед світлою пам'яттю...

І ось знову листи... Валя уважно перечитувала їх, клала в окремі папки. А тоді взялась готувати цілий альбом матеріалів про історію комсомолу району...

Нині заповнюються останні сторінки цієї рукописної книги. На червоноякій обкладинці художник написав: «Ми твої,

В ДОРОЗІ— „ОРЛЯ“

друкувала в районній газеті нарис про Толю Комара. Потім не раз на комсомольських зборах активісти розповідали молодим хліборобам району про юного героя. Невдовзі на Онуфривщині народилася ініціатива: зберегти безсмертного російського хлопця Толю Комара в меморіальній бригаді, ланки. З іменем героя юнаки та дівчата вирушали на недільники. За кошти, зібрані молоддю району, було замовлено обеліск смоленському побратиму.

І ось торік на честь 50-річчя Великого Жовтня біля шляху, що веде з Онуфривки в Павлівку, виставили монумент. На мармуровій плиті онуфривські комсомольці написали:

«А. Т. Комар
1928—1943
Зупинись!

Вклонись всім серцем юнакові з Смоленщини, якому вічно 15.

За твою мрію, за твоє безхмарне дитинство 23 листопада 1943 року на

комсомолі! А на першій сторінці: «Знаєш, друже, і двадцять, і тридцять, і сорок, і п'ятдесят років тому дорогами країни неслись поїзди, і юність була в дорозі. Юність твоїх батьків, юність комсомолу. Вона неслась дорогою мужності...»

Далі — лист першого комсомольця з Павлишки І. Лещенка. Поруч — вирізка з газети — нарис «Депутат Серьожа» (про першого депутата Бралієвської сільради юного Сергія Вакулєнка) і ще фотографії: молоді комсомольської пропагандисти 30-х років Соні Бичко, вчителів — братів Федота та Анатолія Босіва, Юхима Талпи, який в селі Деріаці організував лікнеп, драмгурток. І знову нарис. Автори Т. Зінченко, В. Гаврилець, В. Скрипник розповідають про п'ять орденів, якими нагороджений Ленінський комсомол, які комсомольці району, які вершили п'ять подвигів.

Нові матеріали про Олексія Калужного, земляка, героя - севастопольця. Фотографії 1944 року. На першій — зображені молоді хлібороби колгоспу імені Щорса, які стоять біля щойно отриманого перехідного Червоного прапора обкому комсомолу.

А ось найбільший лист. Це — звернення ветеранів комсомолу Онуфривщини до молоді району. Останній матеріал — про районний зліт комсомольців різних поколінь...

— Цей альбом повинні побачити всі наші комсомольці, — сказала в серпні нинішнього року Валя Скрипник членом бюро РК ЛКСМУ. — Ми маємо всюди розповісти про ті дороги, якими пройшли наші попередники до своєї мети...

І ось пропозиція: — Треба створити спеціальний комсомольський агітпоїзд. Він повинен зупинятись напередодні свята в кожному селі району...

І подав працівник райкому комсомолу Микола Ткаченко.

І такий поїзд створили. Назвали його «Орля». Очолює «Орля» Микола Ткаченко.

До сільської молоді ніде їдуть самодіяльні актори, комсомольські пропагандисти, агітатори, комсомольці-ветерани, комсомольські активісти. Серед культурників — піонервожата з Успенки Валя Шматенко, молодий вчитель з Омельника Микола Ковтун, онуфривська медсестра Люда Приліпки, електрик колгоспу імені XX з'їзду КПРС Анатолій Кукса, муляр з Онуфривки Марія Назарук, ще кілька юнаків та дівчат з різних сіл району, з Онуфривки.

Агітпоїзд вже побував у Зибковому, Сметанівці, Дерієвці, Мар'янівці. Всюди

в сільських клубах збиралась молодь, старі комуністи, комсомольці-ветерани. Перший секретар райкому ЛКСМУ В. Андреев розповів присутнім про історію комсомолу, згадував своїх земляків, які йшли на подвиг в 1918, 1941, з гордістю говорив про ровесників Стаханова, Ангеліної, Геганової та Гагаріна. До юнаків та дівчат зверталися комсомольці 30-х років. Тут же, на комсомольсько-молодіжних зборах, називались імена переможців соціалістичного змагання на честь піввікового ювілею Спілки, вручались їм грамоти, мандати, вимпели. В Мар'янівці, наприклад, молоді вирішили заснувати приз Софії Зварич. Це колгоспниця, яка нагороджена двома орденами Леніна.

— Той, хто стане переможцем напередодні свята, отримає цей приз нашої землячки, — заявили мар'янівські ентузіасти.

В кожному селі активісти, що їхали сюди агітпоїздом, надавали практичну допомогу комсомольським комітетам. Вони йшли на тваринницькі ферми, в поле. І знову починалась розмова про історію комсомолу, про молодих героїв сьогодення, про дарунки, які готує хлібороб знаменному свята.

— Тепер — чергові рейси в клуби, кімнати, де триватимуть заняття в сітці комсомольської політосвіти, — повідомив після відвідин Мар'янівки Микола Ткаченко.

«Орля» в дорозі. «Орля» кличе юнь під червоні стяги, кличе на шляхи, якими пройшли комсомольці різних поколінь. Кличе на подвиг...

М. ШЕВЧУК.
спецкор «Молодого комунара».

Нарада з ідеологічних питань

Учора в обласному комітеті КП України відбулась нарада з питань ідеологічної роботи. Йшлося, зокрема, про підготовку до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. На нараді були присутні секретарі райкомів і міськкомів партії, завідувачі кабінетами політичної освіти, керівники обласних ідеологічних організацій.

Учасники наради заслухали інформацію завідувача Будинком політичної освіти обкому КП України В. Н. Дацького «Про підсумки перших днів заняття у сітці політичної освіти». Відмічено, що заняття в основному почалися організовано. В області нині оволодівають марксистсько-ленінською теорією понад 65 тисяч чоловік, з яких 47,4 процента становлять комуністи. Поліпшено якісний склад пропагандистів. 95 процентів з них мають вищу й незакінчену вищу освіту. Деяко вдосконалено роботу міських і районних семінарів.

Разом з тим на нараді було вказано на окремі недоліки в постановці політичного навчання.

Завідуючий відділом пропаганди й агітації обкому КП України О. К. Піскунов виступив з доповіддю «Про невідкладні завдання в пропагандистсько-агітаційній роботі».

У роботі наради взяла участь і виступила з промовою секретар обкому партії Н. П. Сухаревська.

У СВІЙ ЧАС В. Г. Белінський говорив, що «поезія не лише в одних книжках: вона в подиху життя, в чому б не проявлялося це життя — у природі, в історії чи в приватному побуті людини».

І якщо в житті завжди є поезія, то в нашому житті її в стократ більше, адже радянський лад створив всі умови для гармонійного розвитку кожного громадянина, для розкриття його таланту, здібностей.

Якщо ви завітаєте до залізничників локомотивного депо станції Помічної, то вони не без гордості повідомлять, що провели в останній час 327 великогазових поїздів, перевізили понад план 65 тисяч тонн народногосподарських вантажів. Зайдіть у комітет комсомолу заводу «Червона зірка», і ви довідаєтеся, що комсомольці заощадили на 15 тисяч карбованців металу, з якого в день 50-річчя комсомолу кращі молоді виробничники виготовлять сімвалки.

Подібних фактів можна навести багато. Одні називають це героїкою нашого сьогодення, інші — романтикою буднів чи поезією життя. Розмаїта поезія нашого сьогодення стала стартовим майданчиком для молодих митців.

Тому досить вагомий перед'ювілейний доробок молодих кіровоградських літераторів, є чим похвалитися композиторам, художникам.

Творчі конкурси на здобуття премії Юрія Яновського серед поетів і прозаїків, художників і композиторів, скульпторів і графіків значно активізували творчу молодь. У конкурсах взяли участь десятки здібних юнаків і дівчат з різних районів нашої області. Головний підсумок конкурсу — це десятки нових творів різних жанрів, які гідно оспівують творчі будні

тема нової збірки — героїчне минуле нашого народу, роздуми про сучасність. У збірку автор включає такі твори високого громадського звучання, як «В. І. Ленін», «Револуція», «Хліб».

Поезію сьогодення оспівують у своїх творах і Віктор Ганочківський, Георгій Шевченко, Юрій Камінський та інші молоді поети, які досить часто друкуються в періодичній пресі.

Останнім часом ще більше зміцніла дружба між поетами і композиторами. І як результат — з'явилися нові цікаві пісні. Особливо пільна дружба композитора Олега Панасовича Смолянського з молодими

ЙДЕ ФЕСТИВАЛЬ ТВОРЧОЇ МОЛОДІ

ПОЕЗІЯ ЖИТТЯ І ТВОРЧОСТІ

Т. ЛАЩЕВСЬКА, секретар обкому ЛКСМ України

молоді, порушують і розв'язують питання та проблеми, які хвилюють молодь.

Шанувальники поезії, безсумнівно, знайомі із збірками «Червоний Волосожар» Валерія Гончаренка, «Доля» Валерія Юр'єва, «Ятрань» та «Рівнобага» Володимира Базилевського. Цікаву книжку «Чорнозем» підготував до друку Леонід Народовий. І знову ж, як у В. Гончаренка, В. Базилевського, В. Юр'єва, головна

поема. Його пісня «Земле моя» на слова Леоніда Народового відома не лише на Україні, а й за її межами. Цю пісню виконували на фольклорних фестивалях у Бельгії, її аплодували у Франції.

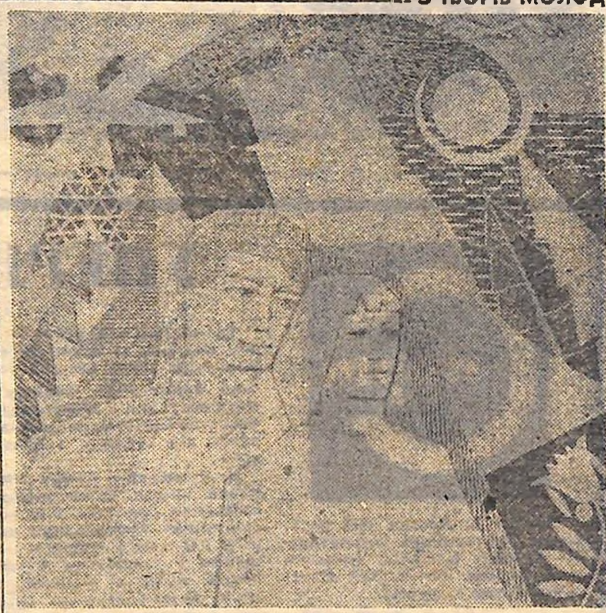
Чимало цікавих творів, у тому числі й про молодь, вийшло останнім часом з-під пера К. О. Шутенка, Г. І. Кігеля, А. Загребельного та інших композиторів.

Поезія сьогодення надихає на нові пошуки не лише поетів і композиторів. Приємно спостерігати, як все більше заглиблюється в життя молодь художників. Леонід Вендар, Нана Дейсідзе, Петро Велігурський, Володимир Волохов, Людмила Холак, як завдяки цьому заглибленню збагачують їх палітра і мужнє талант.

Помітно зростає майстерність самодіяльних художників В. Шульги, Г. Артеменка. Впевнено крокує до вершин досконалості майстер кераміки Василь Беседін.

І, безсумнівно, це так здорово, що всі вони, молоді митці Кіровоградщини, зустрілися на обласному фестивалі. Такі зустрічі не проходять безслідно, вони, як правило, стають поштовхом до ще впертіших шувань, а значить, і знахідок. Кожний учасник обласного фестивалю творчої молоді розуміє, що цей форум — не тільки творчий звіт про зроблене, а й старт до нових звершень.

З ТВОРІВ МОЛОДИХ ХУДОЖНИКІВ

М. ДОБРОЛЕЖА. Ілюстрація до поеми. Б. ВІНТЕНКО. «Романтики».

Голубі конверти

Валерія ЮР'ЄВ, лауреат премії імені Юрія Яновського.

ПЕРШИЙ ЛИСТ

Мамо моя, з бурякового поля, мамо,
На долинах твоїх всі дороги лежать —
Я знаю —
Твоє мудре чоло
Не одними шмагалось вітрами,
Твоє горде чоло
До схід сонця уклін розарав.
А за обрій літа — мов орли молоді,
Крізь ракети, крізь гнижу зелену...
Благослови ж сина свого,
Хай в путі
Спійють думи його запашним роменом.
Мамо моя,
Сто доріг, сто яруг,
А сто перша — твоя хустина —
Навзались на вісь єдину,
Став і сам я, мов долі круг,
І леву, охопивши руками скролі,
І простою у поле тугим коринням.
Чуш, мамо,
На оболонні
Не кінається Україна,
Як ряди буряків,
Як холодні вітри,
Як оті лелечата,
Що в тінідо понесли золоті...
Ну, пора —
Із долонь із твоїх,
Де доріг початок,
Де Вітчизни моєї пайперша клітина!

ДРУГИЙ ЛИСТ

Мала двох синочків мати,
Три дочки.
Розлетілись соколята
Ще й голубочки.
Розлетілись по країні,
Гей, дзвенять мості!
Дві вишиванки у скрині —
Між хустини.
А в саду цвіте ожина,
Вітер з піль.
Заростає п'ять стежинок
До весіль.
Заростає...
Тільки й вітрих —
Виглядай та жди.
Висне подум'ям з-під стріхи
Молодих.
Мала двох синочків мати,
Три дочки.
Розійшлись комсомолата
Ще й голубочки.
Подалися не за гоня
Трьох морів —
Прапори горять червоно!
Угорі,
А під ними
Крушать крицю
Ковалі,
Аж залітають зоряниця
Од асфал.
Від Курни до Білорусі —

Цвіт весни.

Там сини твої,
Матусе,
Там воєни.
Не журися,
Не печалься —
Час такій!
Забірають діток з хати
Літаки.
Споряджають на сівтанні
Поїзди,
Не журися,
Рідна нене —
Жди.
Виростає донькам зілля,
Милій цвіт.
Загулямо весілля
На весь світ!
Буде сонце грати в бокалах
Та й до дня...
Тільки б вороном не впала
Зла віліа.

ТРЕТІЙ ЛИСТ

Мене мати навчила
Шанувати доророжнього справу.
А як пісню значу —
Не фальшивити в доброму хорі.
За собою сліди
Не лишать карколомним зигзагом,
Хай сліди до мети —
Наче сонячна стежка на морі.
Хай вузька, непомітна —
Тільки ж потом робочим солоном...
І пішов я,
Пішов я вгрізатися в долю.
В небо сонце залітало,
Котилось червоно,
З неба сонце спиралось
На плечі тополям.
Спершу був, як у сні,
Заворожений,
Добрий,
Гарячий,

Не жалів своїх рук,
Бо для чого ж у м'язах та сила!
Від зорі до зорі
Свою кельму об цеглу мантачив,
Доки смагли пісні
На зеленіх вітрилах.
І квартали в стелу
Виростали на жилавих вирвах,
На вустах матерів
Молоділа їх пісня стара.
В гурті добрих людей
Прозрівала любов моя шпра,
Серед чесних людей
Набиралося серце добра.
Отоді і зустріч
Легкодухих людей край дороги
Що сиділи строкато
І мій обрій вчорашній піля.
Не було в їх очах
Запашної мови тривоги,
Тільки усміх, як постріл,

Холодний і злий.
Легкодухі,
вставайте,
Йдіть на суд до моєї матері,
А правду вам скаже,
А блюзнірство —
не пустить у світ,
Бо носила вона
Не кохання на дальнім екваторі,
А тверезу любов,
Як гарячий в руках динаміт.
Вона правду вам скаже,
І не буде злоби в жоднім слові,
І не буде презирства
У потертих літамі очох.
Легкодухі,
вставайте!

Учіться любові!
Йдуть дерева — на вас,
Рвуться хмари — на вас.
Котять хвилі життя
На вогнях кумача...

ЧЕТВЕРТИЙ ЛИСТ

А ще ж дзвенить твоїй струні,
Хоч і заграла снів струни.
Відай печаль,
Відай мені
Своїх очей далекі думи.
Я з ними вийду за поріг,
За спину обрій зелених,
На перетині ста доріг!
Мій крок зростає благословенням
І там,
Де буря крида б'є,
До неба вогнище зведеться.
Я кину в полум'я моє
Все те, що спокоем зоветься.
Нехай горить!
Нехай гримить!
Як під грози блакитні весни.
На місці тім —
в єдину мить
Любов і зневаженість воскресне.
Тоді дорога повіяна
Мой тривоги і ясні вокзали,
Ты все відай моїм очам —
Одної ж шіжності так мало!

П'ЯТИЙ ЛИСТ

Ні, не краплини поту,
Не гомін сталевих кранів
Підносах мою Роботу
В папераш кварталних планів.
Бо там, де ще негли крики,
Де пахне буюк металом —
Стоїть вона скромна й тиха
Під небом нових кварталів.
Стоїть вона мить єдину,
А потім на снах зеленіх
Заходять у кожен будинок
До вірних своїх наречених.
Не зиче їм ворох долі,
Не зиче їм шаста ворох...
А хлопці встають поволі,
І кельми дзвенять моторні.
І вікна ростуть, неначе
Гігантські бджолині соти.
І серце своє гаряче
Мені подає Робота.
Беру її в руки чесні
Крізь мрії несучи, як прапор,
Щоб людям вклонились весни,
Щоб людям всімхалось завтра.
Щоб пультсом туди неспинно
Моєї епохи груди,
Бо треба, об треба нині
Великого щастя людям!

МАРІЯ АНІФАТІВНА ТИПЕ-
НІК — вчителька української мови — прийшла в той день схвильована.
— Дивіться, — показала вона групі вчителів, що жваво про щось розмовляли, газетну статтю під назвою «Ім'я героя відоме».
В ній говорилось, що 23 серпня 1941 року фашистським автоматним вдалось ввійти в місто Дніпродержжінськ. В районі парку імені Шевченка залязався бій. За кам'яною огорожею офіцер Радянської Армії відкрив нищівний вогонь по порозу. Довго велась нерівна боротьба. Фашисти вже, було, хотіли відступити, як раптом все затихло. Вони кинулись туди і побачили нашого воїна, що лежав на землі. Німцям здалось, що він мертвий. І вони підійшли ближче. Тоді перед ними впріє радянський солдат. В'язку гранат він пустив в них, а останню кулю — в себе.
Фашисти були приголомшені такою відвагою.
Жителі Дніпродержжінська бачили все це. Вночі вони забрали тіло героя. Але встановити імені не могли. Почалися пошуки, які через чверть століття дали змогу встановити ім'я героя. Ним був Семен Костянтинівич Кривенко, житель села Трудолюбівки Компаніївського району.
— Семен Кривенко, — мовила далі Марія Аніфатівна, — це учень нашої школи. Мій товариш по навчанню. Друг близький навіть.
Це повідомлення стало сенсацією в школі. Полетіли листи в Дніпродержжінськ, в Трудолюбівку до матері героя.

ГАННА ЮХІМІВНА КРИ-
ВЕНКО звикла одержувати листи. По почерку вона впізнавала, від кого. А цей лист був написаний незнайомою рукою. І це розхвилювало жінку. Вона поспіхом розірвала конверт, почала читати:
«Дорога Ганно Юхимівно! Нам, учням Червоноперської середньої школи, стало відомо, що ваш син, Семен Костянтинівич, вчився в нашій школі. Його безсмертним подвигом. Ганно Юхимівно, дозволяєте бути вашими дітьми і називати нас матір'ю. Обіцяємо бути в усьому такими, яким був ваш син».

Ганна Юхимівна перчитала цей лист ще раз. Задумалась. Перед нею з'явився Семен. Ось вона проводжає його перший раз у школу. А ось він приніс першу п'ятірку. Інших оцінок Семен не мав. На відмінно десять класів закінчив. І в цьому ж, 39-ому, став студентом Одеського університету. Дійшов до своєї мети, а не здівсний. З

Одесу призвали його до Армії. Воював з білофінами, а потім — з фашистами. В серпні 41-го вона одержала страшну звістку «Пропав безвісті».

— Хто замінить мені тебе, синку? — звернулася, мов до живого, Ганна Юхимівна. І почала виводити:
«Дорогі мої діточки! Я глибоко схвильована вашою турботою. Тільки боюсь, чи зможу виправдати ваше довір'я. Адже я була матір'ю одному, а вас, як ви пишете, 23. І все ж мені хочеться і без того, назвати вас своїми, рідними».

Пастуного дня, по одержанню листа, у Трудолюбівку до

ІХ ДВАДЦЯТЬ ТРОЄ

Ганни Юхимівни відправився весь 5-Б, піонерському загону якого було присвоєно ім'я Кривенки. Даремно хвилювались піонери. Зустріч відбулась ніби старих знайомих.
З тих пір минуло три роки. 5-Б став 8-Б, піонери — комсомольцями. А дружбу з Ганною Юхимівною не припинили.

КОМСОМОЛЬЦІ 8-Б залишилися вірними обіцянню, яку дали Ганні Юхимівні: «В усьому будемо такими, яким був ваш син». Бо при кожній зустрічі з нею вони не тільки допомагають їй по господарству, але й зацікавлюють про свої успіхи в школі. Днями вони провели комсомольський збори, присвячені 50-річчю ВЛКСМ. Комсорг Люба Тихончук не боялась говорити правду у вічі.

— Не соромно тобі, Петре, трійки до цього часу одержувати, — відчитувала вона Гончарова, здібного хлопця.
«Червоні хлопцех». Іншим разом, можливо, і пропустити би мимно вух. А зараз... Ганна Юхимівна ж довідається про це... І чомуся боїться навіть недисципліновані. Тому, мабуть, 8-Б — зразковий клас у школі.

Восьмикласники зараз дуже заклопотані. До комсомольського свята зобов'язались закінчити альбом, присвячений С. К. Кривенку. Його вони присвятили Ганні Юхимівні.

Г. ПРОКОПЕНКО, спецкор «Молодого комуніста», Компаніївський район

ИНГУЛЕЦЬКІ ОСЕРЕДКИ

(Закінчення. Початок на 2-й стор.)

— Всюди мирне життя наступило, а в нас на Інгульці іще громадянська війна...
Вирішили для районного центру знайти більш спокійну резиденцію. Вибір впав на село Зелене, куди незабаром після Жовтневих свят ми й переїхали.
І настали переміни. Багатокімнатний рай-сьліббуд невдовзі став комсомольським клубом. Ввечері сюди спішили малі й старі. Обладнали сцену, зробили лави. Відвели місце для військового кутка, школи зліва від неписьменності, агрознаття.
Якось вийшло так, що разом з роботою в районі комсомолу я почав і завідувати рай-сьліббудом. Дві обставини примусили мене піти на таке сумісництво. Було ясно: більше по-жвавлення буде в клубі — більше будуть надії на зв'язок комсомолу з неспілковою молоддю. Була й інша причина. Фондами зарплати в нинішньому розумінні райком комсомолу, звичайно, не був багатий, матеріальні засоби для проведення його чи іншого заходу не існувало. А що ж до райсьліббуду, то у нього з'явилась досить переконлива, хоч і своєрідна матеріальна база, завдяки якій пощастило відкрити і для працівників райкому комсомолу щомісячну ставку. Як це зробили? По сусідству з сльббудом, в одній садобі з ним виділилися старий млин, конфіскований у свій час у багатіїв. Комсомольці відремонтували його і пустили в хід, тим більше, що потреба у його послугах була велика. «Комсомольська борошняна фірма» під прапором сльббуду почала провінцати, приносити прибуток. У сльббуді, в районі комсомолу вперше з'явилися свої «класні» кошти. Ми вирішили розширити штат штатних працівників, закупили лампи, гас, зошити, олівці, фарби, матеріали для плакатів, багато книжок...

Згадали й про те, що до дня першої комсомольської конференції варто мати і гарно комсомольське знамено. Його довелося виготовляти самотужки. Закупили червоне полотно, натягнули шпаклями його на стіл, розвели з клеєм крейду, і написали:
Петрівська районна організація
К С М У
Майбутнє належить нам, і це майбутнє ми повинні завоювати
хитрою в клубі і гвинтівкою
в останньому бою з світовим капіталом
* * *

Засмученим залишився в пам'яті січень 1924: смерть Володимира Іллча.
Спогад про ті скорботні дні донині стискає душу, болить, немаче найбільша рана.
В селі Жовтому в той вечір проходили урочисто-траурні збори, присвячені 19-й річниці «Червоної Неділі» 1905 року. Зал сльббуду був переповнений. Літніх жінок комсомольці вели у перші ряди. Молодь стояла біля вікон, дверей. Я повинен був виступати з доповіддю, а потім передбачався концерт хорового гуртка. Головуючий перервав одиначий виступ. Він вийшов з-за столу блідий, з тремтливим у руці аркушом паперу, підійшов до рамки і глухо сказав, ковтаючи слова:
— Шановні товариші! Молодь, селяни! Прощу вас, встаньте! Я щось скажу вам.
В залі настала напружена мовчанка.
— Тільки-но отримана телеграма, доставлена посланцем зі станції. Велике нещастя і горе для всього нашого радянського народу, для кожного з нас трапилось. В Москві... помер товариш Ленін!
Він хотів, мабуть, продовжити своє повідомлення, та не зміг. І заплакав. Сльоз у всіх присутніх. Хор, що вишкунувся на сцені, заспівав «Ви жертвою пали...» Хвилювання в залі посилювалося. Тепер уже плакали всі підряд — чоловіки й жінки, діди і підлітки, плакали відкрито, не приховуючи свого почуття, свого збентеження, свого горя.
На цьому найпершій траурній мітингу у нашій місцевості був перерваний. Його продовжили наступного дня. У всі села, хутори вночі крізь хуртовину поїхали на конях посланці, несучи з собою копії урядової телеграми. До ранку про смерть вождя знав увесь район.
Велике горе ще більше згуртувало всіх трудівників району навколо партійної організації, підвищилось почуття колективної й осо-

бистої відповідальності за долю революції. Люди морально немаче стали більшими, вони хотіли зробити для пам'яті Іллча якусь велику справу. І почався пам'ятний в історії «Ленінський набір» до партії. Сільська молодь потягнулася до комсомольців. У комсомол прийшли ті, кому довелося через 6-7 літ внести на своїх плечах немалу долю труднощів колективізації сільського господарства, перебудови села на нових засадах. Майбутній актив колгоспного села отримав перше за-тартування...
До весни 1924 року сільські осередки району могли досить зміцнитися, щоб провести на

високому рівні першу районну конференцію комсомолу. Було вирішено ще зробити одразу ж після Першотравневого свята. Делегати-комсомольці з'їхалися з піснями і знаменами в село Зелене, тимчасовий центр району. Три дні тривала конференція, в якій взяли участь 54 делегати, в тому числі 8 дівчат.
Після конференції, на якій було вибрано районний комітет комсомолу, почалася нова смуга нашої діяльності...
В. ВЕЛЬМІН,
секретар Петрівського райкому комсомолу в 1923—1924 роках.

Учасники першої районної комсомольської конференції. Травень 1924 року.

ЗУСТРІЧ ІЗ ЗЕМЛЕЮ

Десь на оранжевій планеті
Щовечора, велике і червоне,
Над небокраєм мертвим і пустим
Світло сходить, що Землею зветься.
Поверхнею Землі відбиті
Світлом далеких сонячних проміння
Геометричної фігури лиш
Чіткі доносять обриси зоночі.
Усе це так.
Та незабаром,
Оранжевий струсивши пил з чоbit,
Людина радо привітає
Над небокраєм мертвим рідну Землю.
Не просто симетричне коло
Людину вразить і не відбиття
Проміння (це відкрили вчені),
А більш глибокі висновки за змістом.
Адже усе: мартенів сайво
І пшениці, що колючається в червоні,
І зореліт, націлений у космос,
Людських сердець вогонь вибравши, світлате.
І на оранжевій планеті,
Серед пустель безкраїх й мертвих тір
Людина вперше привітає Землю,
Як Сонце ми вітаємо до цього.

Віктор ГЛЮЦЬКИЙ.

БАЛАДА ПРО ВІРНИСТЬ

Світлий пам'яті комсомолки-підпільниці із с. Сливасветградки Марії Мошнягу, яка загинула в муках, але не віддала партизанської таємниці, присвячую.

АВТОР,

Ніч хлюпає зорею в очі —
Пекучою зорею крізь вікно.
І тіло обспає лютій жар.
І можна кістка болем вщерть налита.
Води! Води! Хоч крапельку на губи...
І сил тоді прибуде. І тоді
Уже ніщо-ніщо! — її не зомнить:
Ні біль, ні спрага, ні жовчний шваб...
Та хилиться на груди голова,
І молот видзвонюють у скронях.
А десь джерельце тахо жевонить,
І соловей співар на ліщині...
Та змігт дверей зловіщий стук,
І марева — як не бувало:
З'явився чорний хижий крук,
Якому вічно крові мало.
— В мені дух лицарства ле вмер,
Тобі прощаю я образу,
Закаркав. — То хоча б тепер
Ти вкажеш партизанську базу?
«О, гідь! Він зради вимага...
Та будь ти проклят знову й знову.
Допоки є в мені снага,
Я не скажу тобі ні слова!»
Ідуть хвилини, як біки,
Повз наготу її дівочу.
А він, фашистище брудний,
У вовчий жовчі трищить очі,
Він знає, що чекає дарма
І марно ще тягнуть волинку:
Бо то одне — стіва німа
І ця... незламна українка...
— Розп'яги! — аж затявся він.
Я, мов негодовані собаки,

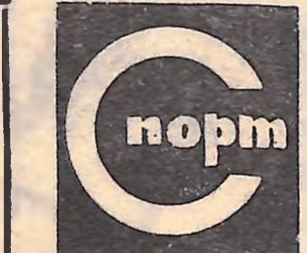
До камери навперегін
Рвонувлись Гітлера служакі,
Канатами розп'ято руки.
Знесилено звисає голова.
І тільки мозок невідданий мукам,
«О, ні, я не скажу вам ані слова!»
Це комсомольський совісті Марія
Ще раз кляється твердо. А вони,
Фашисти озвірілі, наче змії,
До кіс руками тягнуть. О, мамо!
На часточки розлається череп,
І кровоточить юна голова,
Позбувшись рано лишнього волосся,
А шваби вже лаштують автоматі.
«Вогонь! Вогонь!» — І сотні гострих жал
Впиваються в дівочі ніжні руки...
А той, найстарший, он дівка багнет
І до грудей тужавих змієм иньється,
До тих грудей, яких коханий, може,
В житті своїм ні разу не торкнув...
Життя лише дівчину, Та в мозку
Ще і в останню мить нульсеує кров:
«О, ні, я не скажу вам ані слова!»

Зоря, мов чаша недопита,
Крізь грати світничні згорі,
А десь у лісі б'ють копита,
І в тузі стонуть явори.
І командири партизанські
Загони підіймають в нуть, —
І нерубатські, й чутнянські
Помститись ворогові йдуть
За вірну подругу Марію,
У святую невину кров,
У невимряну мрію
І недолюблену любов.

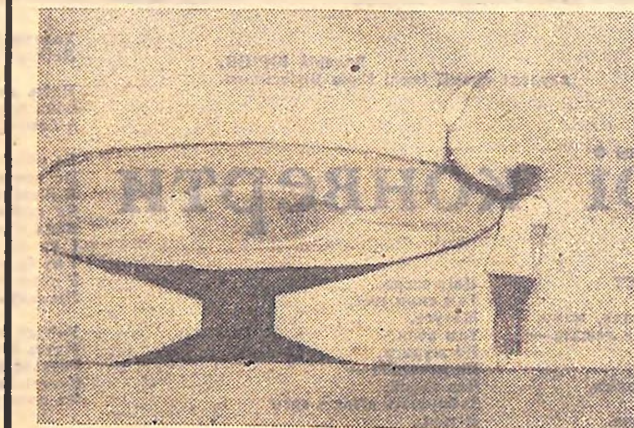
Георгій ЩЕРБІНА.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: секретаріату — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

Мехіко. 12 жовтня 1968 року.
Зараз мексиканська легкоатлетка Енрікеті БАСІЛІО запалить олімпійський факел. XIX Олімпійські ігри відкрито.
Фото з телескрана
В. ЛОГВИНА, В. КОВПАКА.

УЩЕРШЕ ПЕРШІ

Як ми вже повідомляли, початок змагань за право виступати в першій групі команд товариства «Авангард», склався драматично для кіровоградських баскетболістів: вони зазнали поразки від команди з Краматорська.
Далі справи у наших земляків пішли краще. Вони знайшли в собі сили боротися з більш досвідченими суперниками на рівних: зіграли у спортсменів Донецька і Запоріжжя й зайняли перше місце в підгрупі. Переваги далі неслось: перевага над донецькими була лише в одно очко, а над запоріжцями — у два.

Кіровоградці, які зайняли перше місце в підгрупі, та представники Донецька разом з двома іншими провідними командами другої підгрупи — Дніпропетровська і Жданова — мали остаточно з'ясувати свої стосунки у фіналі. Ще чотири учасники змагань виборювали місце з п'ятого по восьме.
У першому фінальному матчі з дніпропетровцями господарів майданчика знову спіткала невдача. Та їм пощастило, що інші зустрічі склалися сприятливо для них: ждановці, що, як і кіровоградці, увійшли до фіналу з одним очком (команди однієї підгрупи у фіналі не грали між собою, їм зараховувалися попередній результат), також зазнали поразки — від донецчан.

У другій вирішальній зустрічі баскетболісти Кіровограда успішно виграли у ждановців і уже забезпечили собі право переходу в першу групу разом з донецькою командою.
Тепер кіровоградські і донецькі спортсмени повинні будуть боротися за те, щоб закріпитися у першій групі. Вони разом з шістьма іншими найсильнішими командами товариства проведуть змагання у Дніпропетровську в наступному місяці.
Успішно виступила також наша жіноча команда у Запоріжжі. Вона вперше завоювала право переходу у вищу групу.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ВІВТОРОК, 15 жовтня. Перша програма, 11.00 — Телевізій. (К). 11.10 — «Висота безсмертя». Телефільм. (Кіровоград). 11.30 — «Гіркі зєрна». Художній фільм. (Кіровоград). 16.55 — «Голубі широтні». Тележурнал. (Одеса). 17.25 — «Газета сільських трударів». (К). 17.45 — Для дітей. «Світлячок починає сезон». (К). 18.30 — Телевізій. (К). 18.50 — «Життя і творчість музикантів». Д. Шостакович. (Кіровоград). 19.25 — Українська кінопанорама. (К). 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.00 — «Бумеранг». Художній фільм. (Кіровоград). 22.20 — Концерт Державного симфонічного оркестру. (К). 23.15 — На XIX Олімпійських іграх. (М).

Репортаж з комбінату харчових концентратів. (Дніпропетровськ). 17.45 — На XIX Олімпійських іграх. Щоденник. (М). 18.00 — Наші оголошення. (Кіровоград). 18.05 — Кіровоградські вісті. 18.20 — «Діловинні справи майстер». Телефільм. (Кіровоград). 18.30 — До 50-річчя ВЛКСМ. «По Ленінських заповітах». (Кіровоград). 18.45 — До 50-річчя ВЛКСМ. «Зоя». Художній фільм. (Кіровоград). 20.15 — «Біографія подвигу». Телефільм. (К). 20.30 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.15 — М. Куліш. «Маклена Граса». Спектакль Львівського драматичного театру ім. М. Заньковецької.
Друга програма, 11.10 — «І серце тане». Фільм-концерт. (К). 11.35 — Шкільний екран. Історія для учнів 10 класу. «Форсування Дніпра. Визволення Києва». 18.00 — Для школярів «Фізкульт-привіт». (К). 18.40 — Телевізій. (К). 19.00 — «Пропагандист». Тележурнал. (Донецьк — Дніпропетровськ). 19.30 — Передача з Києва.

ПОКАЗУЄ МІКОЛАЇВ

ВІВТОРОК, 15 жовтня, 10.05 — Телевізійні новини. (М). 10.15 — Для дітей. «Веселі чоловічки». (М). 10.30 — «Тобі, телевізійні!» (Перм). 16.15 — Фільм для дітей. 16.55 — Телевізійний журнал «Голубі широтні». (Одеса). 17.25 — «Газета сільських трударів». (К). 17.45 — Для дітей. «Світлячок починає сезон». (К). 18.15 — Щоденник XIX Олімпійських ігор.

СЕРЕДА, 16 жовтня, 11.00 — Телевізійні вісті. (К). 11.10 — Телевізійний фільм. (К). 11.35 — Шкільний екран. Історія для учнів 10 класу. «Форсування Дніпра. Визволення Києва». (К). 16.25 — Фільм для дітей. 17.00 — Актуальний екран. 17.20 — «Люди, події, долі». «Зелених вам світлофорів». (Кіровоград). 17.30 — Фотохроніка. (К). 17.35 — Репортаж з комбінату харчових концентратів. (Дніпропетровськ). 17.45 — Щоденник XIX Олімпійських ігор. (М). 18.00 — Для школярів. «Фізкульт-привіт». (К). 18.40 — Телевізійні вісті. (К). 19.00 — Телевізійний журнал «Пропагандист». (Донецьк — Дніпропетровськ). 19.30 — На XIX Олімпійських іграх. (М). 20.15 — «Ці пісні твої, комсомоле». (М). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — П. Тельпест. «Політ». Телевізійний спектакль. (М).

(М). 18.30 — Телевізій. (К). 18.50 — Концерт. (К). 19.25 — «Українська кінопанорама». (К). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — Художній фільм. «Втеча у безмовність». 22.30 — Концерт Державного симфонічного оркестру УРСР. (К). 23.15 — На XIX Олімпійських іграх. (М).